

Verhalen van de frontlinie tijdens de Coronacrisis

‘Zeg me dat het niet waar is, zeg me dat het niet zo is’. Deze zin uit het lied van Frank Boeijen heb ik vaak in mijn hoofd zo te midden van de coronacrisis. De maatregelen en voorbereidingen die we treffen op de Spoedeisende Hulp zijn zo surreëel. De gevolgen zijn enorm voor de patiënten maar ook voor collega’s. Te midden van alle negatieve berichten en de offers die er gebracht worden, begin ik ook verrassend genoeg positieve ontwikkelingen te zien in de organisatie van de zorg.

DOOR: GOR KHATCHIKYAN

Corona doet grenzen vervagen. Het is een gezamenlijke strijd in eenheid zonder verschillende eilandjes. Het ziekenhuis heeft een ingewikkelde organisatiestructuur, waarbij het gevaar is dat iedere specialisme zijn eigen eilandje verdedigt. Het tegenovergestelde zien we tijdens de opschaling aan het begin van de coronacrisis. Voor het eerst zie ik hoe alle beperkende grenzen van de diverse afdelingen vervagen en we één groot toegewijd team worden. De patiënt staat volledig centraal. *‘Er is veel besef dat we met iets urgents bezig zijn’* hoorde ik een intensivist treffend zeggen. Deze mooie kant van de crisistestrijding maakt mij ontzettend trots. Als kind was het mijn droom om dokter te worden, omdat ik inderdaad met urgente zaken bezig wil zijn. Nu heb ik dat gevoel meer dan ooit. Deze periode van crisis heeft ons even op de plaats stilgezet.

De wereld zoals we die kennen draait niet langer door.

De kwetsbaarheid van ons systeem is blootgelegd en we herontdekken de belangrijke waarden in ons werk en leven. Welzijn wordt nu boven welvaart geplaatst. De economische gevolgen zijn ontzettend groot. Dit offer wordt er gebracht om de kwetsbaren van ons samenleving te beschermen. Er is maatschappelijk veel behoefte aan informatie en antwoorden om een groot draagvlak te behouden. Zorgmedewerkers krijgen een podium om verhalen te vertellen van de frontlinie. Het zijn soms schrijnende verhalen. Verhalen van leven of dood, maar ook hoopgevende verhalen van herintreders in de zorg. Deze verhalen zijn belangrijk om de zorgmedewerkers te eren, maar ook patiënten een gezicht te geven. De verpleegkundigen en de artsen worden internationaal de helden van 2020.

Maar als de mooie spotlichten uitgaan en alleen de TL-buizen nog branden in een nachtdienst, als het applaus niet meer zo luid klinkt, maar wel het alarm van de monitor, dan kijk ik om mij heen naar het toegewijde team en besef ik opnieuw dat ik gezegend bent met het mooiste

Gor Katchchikyan (1987) werd geboren in Armenië en kwam als jonge tiener naar Nederland. Als uitgeprocedeerde asielzoeker begon hij in Amsterdam aan de studie geneeskunde, zijn grote droom. Inmiddels heeft hij na zijn studie de vervolgopleiding Spoedeisende Geneeskunde afgerond. Hij is SEH-arts in het St. Antonius Ziekenhuis (Utrecht/Nieuwegein). Hij was te zien in diverse TV-programma's, waaronder 'In de Frontlinie' en 'Traumacentrum'. Hij maakte indruk, doordat hij de menselijke kant van het dokter zijn steeds benadrukte. Dat komt ook naar voren in zijn boek getiteld: 'De Coronacrisis: verhalen van de frontlinie.' email: gkatchchikyan@antoniuziekenhuis.nl.

vak dat er is. Op dat moment wil ik stiekem mijn ogen sluiten en zingen 'zeg me dat het wel waar is, zeg me dat het wel zo is....., dat ik dit leven leef'.

Tot mijn verrassing word ik meerdere malen uitgenodigd voor de live uitzending van Op1. Het is een mooie kans om mijn hardwerkende collega's te eren. In mijn enthousiasme heb ik toegezegd dat ik aan zal schuiven aan tafel. Daarna besef ik pas dat je als arts een kwetsbare positie hebt in de media. Alles wat ik zeg en doe zal direct gelinkt worden aan mijn werkgever, aan mijn vakgroep, misschien wel aan alle zorgverleners. In overleg met de afdeling communicatie word ik klaargestoomd om deze uitdaging aan te gaan, gewapend met veel journalistieke tips en tricks, valkuilen en de meest recente informatie.

Een taxi komt mij thuis ophalen in Utrecht om me naar de studio in Amsterdam te brengen. Ik vind het wat overdreven, maar de redactie geeft aan dat zij mij, gezien het late tijdstip en mijn drukke werkschema, graag ook die rust gunnen. Als ik mijn huis uitloop en de mooie Mercedes met getinte ramen voor de deur zie staan, de achterdeur geopend door een keurige man in pak, vind ik het niet eens zo'n slecht idee. Ik kijk nog even om me heen of dit echt voor mij is, of dat ik me vergis. De chauffeur groet mij bij mijn naam. Nee, het is dus geen vergissing.

Er is veel behoefte aan verhalen van de frontlinie. Initia-

tieven van verpleegkundigen op sociale media krijgen tientallen duizenden volgers, een informatiefilm van onze IC krijgt honderden duizenden kijkers online. De belangstelling voor deze verhalen gaat gepaard met veel respect richting de zorgmedewerkers. Hopelijk zal dit respect blijvend zijn, ook wanneer de tijd komt dat er geen noodzaak meer is om verhalen van de frontlinie te vertellen.

Toch maak ik me grote zorgen. Op het moment dat ik dit stukje schrijf zijn we nog bezig met het verwerken en bijkomen van de eerste golf. Er zijn vele nieuwe initiatieven om de zorg anders te organiseren. Video- en telefonische consulten nemen regelmatig de plaats in van controles op de poli van het ziekenhuis, als dat medisch gezien verantwoord is. De reguliere zorg kwam net weer op gang. De gevolgen van de Coronacrisis werden ook hier duidelijk doordat afspraken, onderzoeken, behandelingen en operaties noodgedwongen moesten worden uitgesteld. Naast de slachtoffers zelf en hun partners en naaste familie raakt Corona vele andere mensen. Inmiddels is de tweede golf begonnen. Hoe zal dat gaan? Hebben we voldoende veerkracht? Kunnen we de enorme toeloop van patiënten aan en zorgen dat de reguliere zorg door kan gaan? Samen zullen we het moeten klaren: houd 1,5 meter afstand, vermijd drukte, werk zoveel mogelijk thuis, was vaak je handen en heb je verkoudheidsklachten? Blijf dan thuis! Alleen door teamwork krijgen we Corona onder de knie!